

Helden op Poten

Bläsz

de dappere hond

Fiona Rempt

Illustraties
Barbara Mulderink

kluitman

Nur 287/IPP112401

Bisac JUV043000 / JUV016050

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Fiona Rempt

© MMXXIV Illustraties: Barbara Mulderink

Foto beeld p. 45: Miems van Citters

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

fionaremp.nl
barbaramulderink.nl
kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Het getij is altijd op tijd

Om goed te begrijpen wat er in dit verhaal gebeurt,
moet je eerst wat meer over de zee weten.

Over de getijden: eb en vloed.

Dit wordt ook wel het getij of het tij genoemd.

Ben je wel eens op het strand geweest?

Dan heb je het tij vast wel gezien.

Soms kruipt de zee omhoog,
naar je toe.

Het strand wordt dan steeds kleiner.

Dan is het vloed.

Na een tijdje draait het om.

Dan trekt het water zich weer terug.

Bij eb wordt het strand dus juist weer groter.

Dit gebeurt een paar keer per dag.

Om de paar uur.

Waarom?

Het heeft te maken met de maan en de zon.

Die trekken vanuit de ruimte aan het water.

Het is lastig om uit te leggen.

Onthoud maar gewoon:

hoog en laag water komt en gaat.

Altijd.

Dat is net zo zeker als de zon die elke dag op komt.

1

Een verhaal over de zee en over een hond

Dit verhaal gaat over de zee.
Over hoe de dijken braken
en een deel van ons land onder water stond.
Langs de kust,
in het zuiden van Nederland.
Dat is echt gebeurd.
Nu alweer lang geleden.
Meer dan 70 jaar.
Maar niemand zal die dag ooit nog vergeten.
Het was in de winter van het jaar 1953.

Het was een hele grote ramp,
die begon met een storm op zee.

De woeste wind blies naar het land
en nam grote golven met zich mee.
De mensen hadden dijken gebouwd
om zichzelf te beschermen,
en hun dieren en huizen.
Ze dachten dat ze veilig waren,
maar de storm was te wild.

De golven beukten tegen de dijken aan.
Die waren niet sterk genoeg
en er kwamen gaten in.
Daar kon het water doorheen.
Het spoelde over het land
en drong overal binnen.
Huizen, velden en dorpen.
In Zeeland en een deel van Zuid-Holland.

Iedereen was in gevaar.
De zee had hen verrast.
Zo plots als het water was gekomen
in de nacht.
Nu moesten veel mensen en dieren op de vlucht
om niet te verdrinken.
Lang niet iedereen kon goed zwemmen.
En zelfs wie dat wel kon,
zou snel bevriezen.
Het water was ijskoud.

De mensen wilden het water voor blijven.
Ze gingen naar plaatsen
waar het nog droog en veilig was.
Helaas kwam niet iedereen op tijd weg.
In Nederland en België
verdronken die nacht velen:
1864 mensen en duizenden dieren.
Ook zaten er veel mensen vast.
Ze klommen op daken en torens
om weg te blijven van de zee,
die steeds verder over het land stroomde.

Het was een vreselijke ramp
en een groot drama
voor iedereen die erbij was.
En toch is dit geen triest verhaal,
want het gaat maar een beetje over de zee
en over de ramp.
Veel meer gaat het over een hond.
Zijn naam was Bläsz en hij was een held.

2

Geboorte van Bläsz

De ouders van Bläsz waren deftige honden.
Ze woonden bij burgemeester Van Citters
in het stadje Burgh-Haamstede.
Dat ligt in Zeeland,
in het zuiden van Nederland.

Toen meneer Van Citters jong was,
had hij een tijdje in Zwitserland gewoond.
In de bergen.
Daar had hij een hondenras leren kennen.
Het ras heette appenzeller sennen.
Deze honden hadden een zwart met witte vacht.
Ze waren trouw, snel, stoer en niet gauw bang.

Meneer Van Citters vond ze heel mooi.
Toen hij terug ging naar Nederland
nam hij een hondje mee.
Het was een reu.
Zo noem je bij honden een jongen.
Later haalde hij ook nog een teefje.
Dat is een meisje.
De reu en de teef kregen jonkies.
In 1951 werd hun nestje geboren.
Er waren vier puppy's.

Eentje daarvan kreeg de naam Bläsz.
Het was een vrolijk hondje,
dat hield van rennen en springen.
Hij was slim, lief en trouw;
een echte vriend.
Ook had Bläsz een goed gevoel voor de jacht.
Daarom werd hij verkocht aan Flip de Jonge,
een boer uit het dorp Scharendijke.

Het jonge beestje had een mooi leven op de boerderij.
Hij kon zo veel rennen als hij wilde
en de burens hadden ook honden.

Ze kenden elkaar goed.
Soms kwamen de dieren op elkaars erf.
en dan speelden ze samen.
Maar Bläsz moest ook werken.
Hij hielp de boer bij het drijven van de koeien.
Dat deed hij door om hen heen te rennen
en te blaffen.

Zo jaagde het hondje de koeien de goede kant op.
Naar het weiland of juist naar de stal.
Waar de boer ze maar wilde hebben.

Zo ging het dag in dag uit.
Tot de dag van de ramp.
Of eigenlijk de nacht van de ramp.
Dat was op 31 januari 1953.

